De kersenboom

C.L. Kruydenhof

bron
C.L. Kruydenhof, *De kersenboom*. Met illustraties van Almond Carr. Stichting Projecten Protestants-Christelijk Onderwijs Suriname, z.p. [Paramaribo] 2005

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/kruy035kers01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

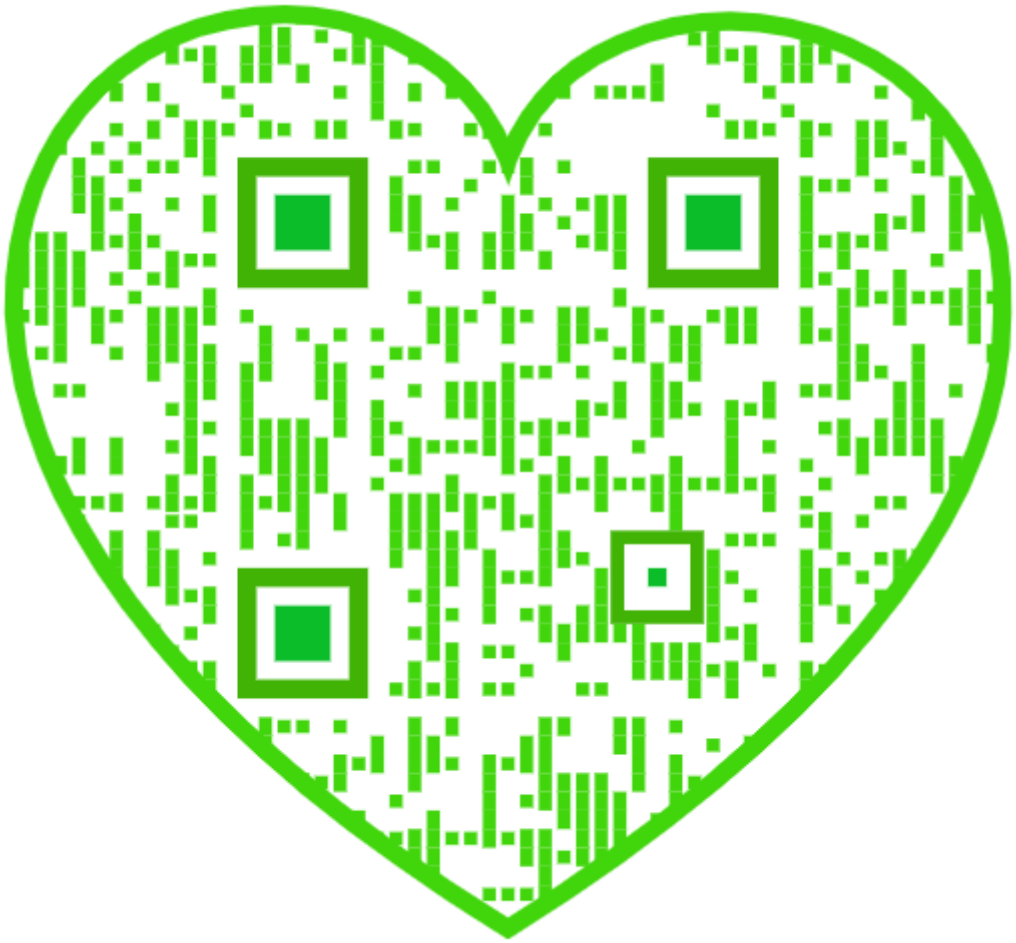

Voor Vincent en David
Omdat jullie me iedere dag opnieuw inspireren

Rust

Astrid zakte achterover in haar stoel. Ze had net lekkere bami gegeten, en nu had ze het heel warm gekregen. Niet gek, want buiten was het heel warm. Wel 30 graden.

Op zich natuurlijk niets bijzonders hier in de tropen, maar daardoor niet minder warm. Binnen, in huis, was het wat koeler, maar na zo'n warme maaltijd merkte je daar weinig van. Wat ze nu eigenlijk graag zou willen doen, is even languit op de bank, lekker niets doen.

Astrid stond op, bracht haar bord en vork naar het aanrecht en liep naar de woonkamer. Daar ging ze op de bank zitten, draaide een kussen zo, dat ze lekker met haar benen op de bank onderuit kon zakken. En dat deed ze. Ze ledge haar handen onder haar hoofd en deed haar ogen dicht. In de keuken hoorde ze haar broer en zus kibbelen. Ze zaten allebei aan tafel en waren nog niet klaar met eten. Zoals gewoonlijk hadden ze het drukker met ruzie maken dan met eten. ‘Zolang ze mij maar met rust laten, dan is het goed’, dacht Astrid. Opeens schrok Astrid op van een heleboel lawaai vlak bij haar. Het waren haar broertje Eddie en haar zusje Judith. Ze hadden hun eten op, maar waren nog niet uitgekibbeld. Astrid moet in slaap zijn gevallen want even had ze hen niet meer gehoord en plots stonden ze naast haar. ‘Wanneer houden jullie ooit eens op met bekvechten?’

‘Hebben jullie echt niets beters te doen dan de hele tijd ruzie maken?’ riep ze.

Geschrokken hielden ze allebei even hun mond. Toen barstten ze tegelijk los.

‘Ja maar hij.....’ riep Judith.

‘Judith heeft mijn .....’ schreeuwde Eddie.

Astrid stak haar rechterhand omhoog en zei: ‘Neen! Hier wil ik niets mee te maken hebben’.

‘Ik ga wel ergens anders een rustig plekje zoeken’. Astrid liep naar buiten, het erf op. Op het erf stonden een heleboel bomen. Allemaal vruchtbomen. Sommige waren heel oud, maar gaven nog elk jaar volop vruchten. Ze bloeiden allemaal in een andere periode van het jaar waardoor er altijd lekkere vruchten te vinden waren.

Meestal kwam Astrid hier twee keer op een dag. 's Morgens voordat ze naar school ging, kwam ze er om rijpe vruchten te rapen die de nacht tevoren uit de bomen waren gevallen. 's Middags speelde ze er vaak met haar broertje en zusje. Met al die grote bomen op het erf kon je heerlijk ‘schuiltje’ spelen.

Ze vond het ook leuk om in haar eentje bij de bomen te spelen. Dan fantaseerde ze dat ze in het oerwoud was en dat er achter de bomen wilde dieren zaten. Maar nu wilde ze gewoon een rustig plekje voor zichzelf. Lekker in de schaduw onder een boom.

Dat leek haar wel wat.

De kersenboom

Astrid keek rond. Haar oog viel op de kersenboom. Met haar uitgestrekte takken en vrij dichte bladerdos gaf ze aardig wat schaduw. Ook was de kersenboom niet in bloei, dus was de kans klein dat er een mierennest vol rode mieren onder zat. Astrid liep naar de boom en zocht een lekker plekje om te gaan zitten. Maar overal waar ze keek, waren er bobbels. Dat kwam doordat de oude wortels van de boom een beetje boven de grond uitstaken.

'Wat jammer nou' zei Astrid zachtjes tegen zichzelf. Ze keek omhoog. 'Wat een mooie boom is dit toch', dacht ze. De boom had een heleboel grote en kleine takken die kriskras door elkaar heen liepen. Het midden van die wirwar van takken, leek wel een heel groot vogelnest. Astrid bekeek de boom nog beter. Nu moest ze even lachen. Aan weerszijden van de stam had de boom twee kleine takken. Hierdoor leek het op een vrouw met een hele grote hoed. Een vogelnestjeshoed. Toen kreeg ze een idee. Als ze in haar boom klom, kon ze waarschijnlijk in het vogelnest lekker rustig zitten. Niemand die haar zou storen. Astrid klom in de boom. Ze had gelijk. Het reuze vogelnest was perfect. Er waren zoveel takken die kriskras door elkaar liepen, dat het aanvoelde als een bedje van stro. Ook waren er zoveel bladeren, dat iemand die beneden stond haar niet makkelijk zou kunnen zien.

Astrid vleide zich neer en voor ze het wist doezelde ze lekker weg.

Een ladder met bloemen

Plotseling werd Astrid wakker van een geluid. ‘Wat was dat?’ Astrid ging rechtop zitten om beter te kunnen luisteren. Ze hoorde muziek. Het klonk van heel ver. Geen gewone muziek. Het leek wel een fanfare. Dat was vreemd op een doordeweekse dag. Ze ging nog rechter op zitten om te horen uit welke richting de muziek kwam. Het kwam van de kant van haar voeten. Astrid kroop naar de andere kant van het vogelnest en schoof de takken uiteen.

Als er een fanfare optocht was, wilde ze die zeker niet missen.

Astrid keek tussen de takken door, maar zag niets. Ze schoof nog ietsje meer naar voren.

‘Aah!’. Astrid slaakte een gil, want ze viel bijna naar beneden. Ze keek omlaag. Tot haar stomme verbazing zag ze een ladder die ze daar niet eerder had zien staan. Het was niet de ladder van haar vader, want die was van aluminium en deze was van hout. Het was wel een mooie ladder, blauw geverfd en versierd met rode en gele bloemen en met groene slingerplanten. Astrid werd nu toch echt heel erg nieuwsgierig. Ze besloot via de ladder naar beneden te gaan en aan haar moeder te vragen van wie hij was. Maar eerst ging ze uitzoeken waar de prachtige muziek vandaan kwam. Hoe dichter bij de grond ze kwam, hoe luider de muziek werd. Toen ze beneden was, draaide ze zich om. Ze wilde om het huis heen lopen naar de straat om op onderzoek uit te gaan. Maar waar was haar huis?

Het stond er niet meer. In plaats daarvan stond ze op een plein dat heel mooi versierd was. Overal hingen vlaggetjes en ballonnen en de mensen die er rondliepen, waren allemaal gekleed in vrolijke kleren. Zelfs de honden en de poezen hadden kleurige strikken om hun hals. Even verderop zag ze heel veel mensen staan. Ze keken allemaal in dezelfde richting. Het was de richting waar de fanfare muziek vandaan kwam. Astrid liep ernaartoe. Door al de grote mensen kon ze niets zien. Opeens draaide een meneer zich om en zag haar staan.

'Wil je naar voren kleintje?' vroeg hij.

'Ja graag' zei Astrid. De meneer tikte de vrouw en de man die voor hem stonden op de schouders en zei: 'Hier is nog een kleintje dat naar voren wil'. 'Maar natuurlijk' zeiden ze in koor en schoven een beetje op zodat Astrid naar voren kon.

Carpediem

Eindelijk stond ze helemaal vooraan. Wat ze zag was een prachtige optocht. Vooraan liepen allemaal meisjes in mooie kleren, versierd met glitters en bloemen. Daarachter de fanfare. De muzikanten waren gekleed in mooie pakken van wit, rood en groen. Het was een prachtig gezicht. Achter de fanfare liepen clowns en acrobaten. Er was zelfs een acrobaat bij die balanceerde op een stok, terwijl die gedragen werd door twee andere acrobaten op eenwielers. Naast Astrid stond een meisje van ongeveer haar eigen leeftijd. Astrid tikte haar op de schouder en vroeg: ‘Weet jij waarom er een optocht is?’ ‘Weet je dat dan niet?’ vroeg het meisje.

‘Nee’, zei Astrid, ‘ik woon niet in deze buurt’.

‘Oh’ zei het meisje ‘daarom heb ik jou nog nooit eerder gezien’.

‘Vandaag vieren we dat het een goede dag is’.

‘Een goede dag?’ zei Astrid verbaasd ‘Hoezo?’.

‘Nou,’ zei het meisje ‘vandaag is er niemand ziek, of boos.

Er zijn geen ongelukken gebeurd en het is prachtig weer’.

‘Moet je daarom feest vieren?’ vroeg Astrid.

‘Ja’ zei het meisje, ‘hier doen wij dat wel.

Dat heeft te maken met de naam van onze stad'.

'O ja?' zei Astrid 'Hoe heet deze stad dan?'

'Weet je dat niet? Deze stad heet Carpediem.

Dat betekent: pluk de dag'.

'Pluk de dag?' zei Astrid fronsend.

'Wat betekent dat nou weer?'.

'Pluk de dag betekent dat je moet genieten van elke dag. En dat doen wij graag in Carpediem-stad. Als we een dag hebben waarop alles goed gaat, dan vieren we feest'.

'Leuk zeg' dacht Astrid, 'Zouden we thuis ook moeten doen'.

limonade
chips
poppenkast
SUIKERSPIN
Ballen gooien
touw

Kercus

De laatste acrobaten en clowns in de optocht waren voorbijgelopen. Alle mensen die naar de optocht hadden gekeken sloten zich aan en liepen mee. ‘Kom’ zei het meisje, ‘we lopen mee naar het grote plein. Daar is nog veel meer te doen’. Alle mensen, groot en klein, dansten of huppelden achter de optocht aan. ‘Wat leuk’ dacht Astrid en huppelde vrolijk mee. De stoet ging naar links en naar rechts en dan weer naar links. Overal waar ze langskwamen zag Astrid vrolijke mensen, vrolijk versierde huizen, bomen en lantaarnpalen. Na een groot aantal bochten te hebben gemaakt, hield de stoet stil en liepen de mensen alle richtingen op. Astrid keek om zich heen. Het leek wel alsof ze op een kermis waren, maar dan zonder reuzenrad en draaimolens. Nee, een circus maar dan zonder tent en wilde dieren. Nee, dat ook weer niet. Wat het ook was, Astrid vond dat het er reuze gezellig uit zag. Ze besloot het een Kercus te noemen. Samen met het meisje liep ze rond en keek haar ogen uit. Er was een poppenkast waarbij de poppen werden gespeeld door echte mensen. Er was een dansvoorstelling die opgevoerd werd door de meisjes in de bloemetjes-met-glitters kleren.

Er was een kraampje waar je gratis een suikerspin en limonade kon krijgen. Van een clown kreeg ze een ballon die in de vorm van een hondje was gedraaid. ‘Kom mee’ zei het meisje, ‘dan gaan we naar de acrobaten’. Er waren acrobaten die kapriolen uithaalden op de

trampoline, maar ook op de éénwielers. Er waren jongleurs, die jongleerden met fruit. Van kersen tot sinaasappels en bananen. En nooit lieten ze één vrucht vallen.

Wel verdwenen alle kersen één voor één in de mond van een van de jongleurs.

Het zag er allemaal prachtig uit.

Acrobaat voor een dag

‘Wat wil je proberen’?, vroeg het meisje. ‘Proberen?’ vroeg Astrid.

‘Ja’ zei het meisje, ‘hier hoef je niet alleen maar te kijken maar je mag ook van alles proberen. De acrobaten helpen je wel’.

‘Nou’, zei Astrid ‘ik zou heel graag op zo'n éénwieler willen rijden, maar ik denk niet dat het me zal lukken’. ‘Ik kan op een gewone fiets nog niet eens goed balanceren’.

‘Kom op’ zei het meisje, ‘als je het niet probeert, weet je het niet. Oefening baart kunst’!

Eén van de acrobaten stapte van zijn éénwieler af. Hij stak zijn hand uit naar Astrid. Ze pakte zijn hand en klom op de éénwieler. Gelukkig hield de acrobaat de eenwieler met zijn andere hand stevig vast, want de fiets wiebelde zo.

‘Niet bang zijn’ fluisterde de acrobaat ‘het lukt je vast. Ik help je wel’.

‘Gewoon een keer diep ademhalen’.

Astrid haalde diep adem en blies heel goed uit.

‘Steek je armen uit alsof je een vliegtuig bent’, zei de acrobaat.

Astrid stak haar armen uit. Gelukkig, de acrobaat hield haar hand nog steeds vast, want de éénwieler wiebelde nog steeds onder haar.

‘Nu moet je voor je uitkijken’ zei de acrobaat, ‘niet naar beneden kijken’.

Astrid tilde haar hoofd op en keek voor zich uit. Een eindje verderop zag ze het meisje. Ze zwaaide naar Astrid en klapte in haar handen van plezier. Toen stak ze haar duim omhoog. Astrid voelde zich helemaal warm worden van binnen. ‘Wat is dat meisje aardig’ dacht ze. ‘Eigenlijk is iedereen hier aardig. Kijk ik zit op de éénwieler en hij wiebelt al veel minder’.

‘Nu moet je langzaam trappen’ zei de acrobaat. ‘Niet bang zijn, ik houd je hand nog vast’. Astrid begon te trappen. O wat een heerlijk gevoel was dat. Ze voelde zich bijna een echte acrobaat. Astrid ging steeds sneller trappen en de acrobaat rende met haar mee. Ze fietste twee rondjes en elke keer dat ze langs het meisje kwam, klapte die in haar handen van plezier. Astrid werd er helemaal vrolijk van. Toen ze haar derde rondje aan het fietsen was, zag ze dat er een heleboel mensen om haar heen waren komen staan. Ze klapten in hun handen en moedigden haar aan.

Opeens zag ze naast het meisje, de acrobaat staan die daarnet nog haar hand vasthield. Ze keek naar haar linkerhand en zag dat het waar was. Bij het derde rondje had hij haar losgelaten en nu deed ze het helemaal zelf. HELEMAAL ZELF! Astrid kon het bijna niet geloven, maar ze fietste door. Na nog een paar rondjes deed ze haar handen in haar zij, en daarna omhoog. Ze zwaaide naar de mensen die steeds harder gingen klappen en juichen. Ze was niet bang meer. Ze kon op een éénwieler fietsen.

Net als een echte acrobaat. Na tien rondjes hield Astrid ermee op.

Het begon donker te worden en ze moest toch maar weer naar huis.

De acrobaat hielp Astrid van de éénwieler af te stappen. ‘Goed gedaan kleintje’ zei hij, ‘als je ooit bij het circus wilt werken, dan kun je acrobaat worden’.

‘Bedankt dat u mij zo goed heeft geholpen’ zei Astrid. ‘Graag gedaan kleintje’.

Het meisje kwam naast Astrid staan. ‘Wil je nog een ander kunstje proberen?’

‘Nee’ zei Astrid, ‘ik moet naar huis, het wordt al donker.’

‘Als ik nu niet naar huis ga, wordt mijn moeder ongerust’.

C.L. Kruydenhof, *De kersenboom*

Naar huis

Astrid keek om zich heen, maar ze had geen idee hoe ze terug naar huis moest. Ze kende deze stad niet en door al die bochten die ze met de stoet had gemaakt, wist ze niet in welke richting ze moest om naar huis te gaan.

Opeens schrok ze heel erg. ‘Wat, als ze de weg naar huis nooit meer kon vinden.

Dan zou ze nooit meer naar huis kunnen.

Ze zou haar moeder en vader missen.

Ze zou ook haar broertje en zusje missen.

Ze zou zelfs het gekibbel van die twee missen.

Ze zou haar vriendinnetjes en haar spulletjes missen’.

‘Wat kijk je verdrietig’ zei het meisje ‘is er iets?’

Astrid was helemaal vergeten dat het meisje nog naast haar stond.

‘Ik weet niet hoe ik terug naar huis moet’.

‘Ik ben verdwaald geloof ik’.

‘Maak je maar geen zorgen’ zei het meisje.

‘Doe je ogen dicht, en luister naar de stem van je hart, dan vind je de weg naar huis vanzelf terug’.

Astrid deed haar ogen dicht en luisterde heel goed.

Opeens was het alsof ze de stem van haar moeder hoorde die haar naam riep. Ze deed haar ogen open om te zien waar haar moeder was.

Ze zag haar moeder nergens, maar plotseling zag ze iets verderop de kersenboom.

De mooie ladder stond er nog onder.

‘Ja’ riep Astrid ‘ik zie het al, daar is de kersenboom’.

‘Nu weet ik weer hoe ik thuis moet komen’. ‘Bedankt hè en tot ziens’.

Ze rende in de richting van de kersenboom. Na enkele stappen stopte ze plotseling en draaide zich om.

‘Zeg, hoe heet jij eigenlijk?’ riep ze naar het meisje. ‘Astrid’ riep het meisje ‘en jij?’

‘Wat grappig’ riep Astrid terug, ‘zo heet ik ook’.

Ze zwaaide nog even naar Astrid en rende helemaal terug naar de boom.

Hoe dichter ze bij de boom kwam hoe luider ze de stem van haar moeder hoorde roepen. Ze klom vlug de ladder op naar het vogelnest. Ze schoof wat takken opzij en zag haar moeder beneden staan. Haar moeder zocht haar al een tijdje.

‘Hier ben ik mam’ riep ze naar beneden.

Moeder draaide zich om, keek naar boven en zei, ‘wat doe je daar? Ik loop je al de hele tijd te zoeken’.

‘Kom onmiddellijk naar beneden, voordat je valt’.

‘Oké ma’, zei Astrid. Ze kroop terug naar de ladder om nog één keer het mooie feest te zien. Maar, de ladder was weg en er was helemaal niets meer te zien, behalve de andere kant van hun erf.

Ook was er niets meer te horen behalve de krekels die bezig waren met hun avondlied. Ze klom vlug langs de takken naar beneden.

‘Wat deed je toch daarboven’?, vroeg haar moeder nogmaals.

‘O niets’ zei Astrid.

Haar moeder zou het toch niet geloven als ze het vertelde.

Ze wist zelf ook niet goed of ze het zelf wel geloofde.

Was het een droom of was het echt gebeurd?

Einde